

ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

Γύρω παιδιά από τον ποταμό Ιορδάνη στον οποίο βαφτίστηκε ο Χριστός μας, όπως είπαμε και την προηγούμενη φορά απλώνεται μία καυτή έρημος. Εκεί λοιπόν, πολλά χρόνια μετά τη γέννηση του Χριστού μας, έγινε ένα μεγάλο μοναστήρι γεμάτο με μοναχούς που ζούσαν με υπακοή στον άγιο ηγούμενό τους, τον γέροντα Γεράσιμο. Ο γέροντας είχε μεγάλη αγάπη για τον Κύριο και καθόλου δεν τον στενοχωρούσε η σκληρή έρημος. Αντίθετα, χαιρόταν να βρίσκεται κοντά στη φύση και να φροντίζει κάθε πλάσμα του Θεού, ακόμα και τα άγρια ζώα.

Κάποτε ο γέροντας Γεράσιμος, ενώ βρισκόταν στις όχθες του ποταμού Ιορδάνη, άκουσε έναν βρυχηθμό, που έμοιαζε με κλάμα. Ο Όσιος πλησίασε προσεκτικά και σε λίγο βρέθηκε ολομόναχος μπροστά σε ένα πελώριο λιοντάρι. Δεν φοβήθηκε όμως αντίθετα, το πλησίασε και προσπάθησε να καταλάβει για ποιο λόγο έκλαιγε το ζώο. Εκείνο τότε, σαν να εμπιστευόταν τον γέροντα, άπλωσε το μπροστινό του πόδι δείχνοντας ένα μυτερό ξύλο που είχε καρφωθεί και το πονούσε αβάσταχτα. Ο όσιος Γεράσιμος με στοργή έπιασε το πόδι του άγριου ζώου και με μια προσεκτική κίνηση κατάφερε να αφαιρέσει το ξύλο. Έπειτα περιποιήθηκε την πληγή και χαϊδεψε το ζώο με αγάπη. Από εκείνη τη στιγμή το λιοντάρι έγινε αχώριστος φίλος του Οσίου, ο οποίος μάλιστα του έδωσε το όνομα «Ιορδάνης». Όπου κι αν πήγαινε ο γέροντας, το θηρίο τον ακολουθούσε. Ήταν τόση η ευγνωμοσύνη του, που τον υπηρετούσε σαν να ήταν το πιο ήμερο ζώο της ερήμου!

Οι υπόλοιποι μοναχοί απορούσαν με το θαυμαστό γεγονός και φοβούνταν τον νέο επισκέπτη. Ο Όσιος όμως, βλέποντας το λιοντάρι πρόθυμο, του ανέθεσε μια συγκεκριμένη εργασία, ένα «διακόνημα», όπως λένε στα μοναστήρια. «Από σήμερα, Ιορδάνη», του είπε ένα πρωινό, «θα συνοδεύεις το γαϊδουράκι μας, όποτε πηγαίνει στο ποτάμι για να κουβαλήσει νερό στο μοναστήρι». Το λιοντάρι υπάκουσε αμέσως και κάθε μέρα για πολύ καιρό έκανε σιωπηλά την ίδια μακρινή διαδρομή, από το μοναστήρι έως το ποτάμι και το αντίστροφο. Και μάλιστα, όχι μόνο δεν έκανε ποτέ κακό στο γαϊδουράκι, αλλά αγρυπνούσε κοντά του σαν φύλακας άγγελος!

Μια μέρα όμως το θηρίο αποκοιμήθηκε στη ζέστη της ερήμου. Τότε, κάποιοι έμποροι που πότιζαν τα ζωντανά τους, βρήκαν ευκαιρία κι έκλεψαν το γαϊδουράκι. Όταν το λιοντάρι άνοιξε τα μάτια του, δεν βρήκε κανέναν και πήρε τον δρόμο του γυρισμού με σκυμμένο το κεφάλι.

Μόλις έφτασε μόνο του στο μοναστήρι, οι υπόλοιποι μοναχοί υποψιάστηκαν πως η άγρια φύση του ξύπνησε ξανά. "Ήταν λάθος να εμπιστευτούμε τον γαϊδαρό σ' ένα θηρίο" είπαν στον γέροντα. "Ιορδάνη, αφού έφαγες τον γαϊδαρό μας, εσύ θα κάνεις τώρα την δουλειά του!" είπε τότε αυστηρά ο όσιος Γεράσιμος. Το λιοντάρι, ο βασιλιάς των ζώων που όλοι τρέμουν τη δύναμή του, αντί να αγριέψει, κατέβασε την ουρά και υπάκουσε ταπεινά. Στον αγιασμένο

γέροντα δεν έβλεπε μόνο έναν ευεργέτη, έβλεπε την καθαρή από αμαρτίες εικόνα του Θεού, εκείνη που αναγνώριζαν και στον Αδάμ όλα τα ζώα που ζούσαν ειρηνικά μαζί του στον Παράδεισο. Έτσι, το λιοντάρι κάθε μέρα φορτωμένο πήγαινε μακριά μέχρι το ποτάμι κι αφού γέμιζε τις στάμνες με νερό, επέστρεφε σιγά σιγά στο μοναστήρι.

Δεν άφησε όμως ο Θεός κρυμμένη για πάντα την αλήθεια. Κάποτε που ξαναπέρασαν οι έμποροι από το ίδιο σημείο, το θηρίο αντίκρισε το κλεμμένο γαϊδουράκι και όρμησε καταπάνω τους. Εκείνοι βέβαια, τρομοκρατημένοι το έβαλαν στα πόδια! Τότε το λιοντάρι γύρισε πίσω στο μοναστήρι έχοντας μαζί του αυτή τη φορά τον παλιό του φίλο. Οι μοναχοί θαύμασαν! "Ιορδάνη, άδικα σε κατηγορήσαμε" είπε ο γέροντας με αγάπη, μόλις είδε τα δύο ζώα μαζί. "Τώρα πια, δεν θα ξανακουβαλήσεις εσύ το νερό. Μπορείς να γυρίσεις στην έρημο και να ζήσεις ελεύθερο". Και πράγματι, το υπάκουο λιοντάρι έφυγε, αλλά κάθε τόσο γύρισε στο μοναστήρι για να βλέπει τον αγαπημένο του Όσιο.

Κι αν απορείτε για το τέλος της ξεχωριστής αυτής φιλίας, είναι μάλλον εκείνο που φαντάζεστε. Την ημέρα που ο όσιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης κοιμήθηκε, φεύγοντας για τον Παράδεισο, το λιοντάρι έλειπε από το μοναστήρι. Όταν επέστρεψε, οι μοναχοί του έδειξαν τον τάφο του γέροντα κι εκείνο κατάλαβε και ξάπλωσε δίπλα του κλαίγοντας. Έμεινε εκεί δίχως τροφή και νερό ώσπου πέθανε. Κι εμείς κάθε χρόνο στις 4 Μαρτίου, που τιμούμε τη μνήμη του σπουδαίου αυτού γέροντα της ερήμου, θυμόμαστε πως η ζεστασιά της Αγάπης των Αγίων μπορεί να ημερέψει ακόμα και τα άγρια θηρία!